

Prædiken til 6. søndag efter påske

Joh. 17, 20-26

Det handler om at vidne og kende. Talsmanden, som Jesus vil sende til sine disciple, skal vidne om ham.

At vidne er at fortælle om det, vi har set og hørt og oplevet. Vidnesbyrdet er ikke først og fremmest båret af den information, vi giver, men af den betydning vi tillægger det, vi har set og hørt og oplevet.

”Der diskuteres kirkelukninger i København”. Det er ikke kun en neutral information, men en oplysning, der sætter sind og meninger i kog. For hvad vil det betyde for Folkekirken? Er det godt eller skidt, er det nødvendig tilpasning til dagens virkelighed, eller er det historieløst og begyndelsen til enden? At vidne om det vi har set og hørt og oplevet, er båret af betydning.

Talsmanden skal vidne om Jesus. Det vidnesbyrd er båret af betydning: Han fortæller, at Jesus er et mødested. I Jesus møder vi Gud. Talsmanden vidner for os, at Jesus er en vej. Han er vejen til Gud. Og han gør det klart for os, at sandheden om Gud og livet er at finde på denne vej, i dette møde.

På den måde bliver mødet og vejen med Jesus til pejlemærker i vore liv. Retningsangivelser, hvor vi får udstukket en kurs. Mødet bliver et møde, der mærker os for livet og

rusker op i os. Fordi mødet aldrig er ligegyldigt. Mødet med Jesus bliver altid i første omgang en dom. ”Hvad du gør mod en af disse mine mindste, har du gjort mod mig”. Hvad har jeg gjort mod en af hans mindste brødre, hvad undlod jeg at gøre?

”Hvem af disse tre: præsten, levitten eller den barmhjertige samaritaner, mener du, var den sårede mands næste? Gå du bort og gør ligeså”.

Fortællingerne fra Jesu hverdagsliv, mødet med hans ord til jævne mennesker, fælder dom over deres og vores liv. At det er mangelfuldt og ofte smertefuldt, fordi vi ser så kort, hører så lidt og lader os sjældent mærke.

Men mødet med Jesus mærker os. Det lader os mærke Guds nærvær og kærlige hånd, der fjerner dommens straf og lader nåde gå for ret. Det lader os mærke, hvad Jesus navn betyder: Herren hjælper. Herren befrier. Befrier os fra straf. Ikke fra dom. Men fra straf. Skyld må sones, ellers tager skylden magten fra os. Det vidste Gud, derfor tog han synden på sig selv, sonede den og befriede verden for den. Satte mennesker fri til at leve, selvom de skulle dø.

Alt dette vidner Talsmanden om, hver gang

Udgivet af

Grundtvigsk Forum
Nr. 214. 115. årgang
Juni 2014
ISSN 0901-2214

Redaktion

Sognepræst
Margrethe Dahlerup Koch
Høbrovej 3
6980 Tim
mdk@km.dk

Sognepræst
Søren Jensen
Byløkken 27
8240 Risskov
sjen@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 3373 2800
vartov@vartov.dk

vi er samlet i Jesu navn. Hver gang vi holder gudstjeneste, ihukommer vi dette, sådan at vi kan blive styrket i det indre menneske. Styrket til at gå ud i verden og bringe det samme budskab til verden. Så der også i verden holdes dom, hver dag, over den måde, vi indretter vore liv med hinanden på. Ude i verden fortæller vi Jesu fortælling om den barmhjertige samaritaner: Ikke for at stifte politiske partier, men for at verden kan se Jesus og dermed kende Gud.

Ude i verden fortæller vi om kvinden, der blev grebet i ægteskabsbrud, om børnene der blev velsignet, om Peter der fornægtede, og som Herren alligevel byggede sin kirke på. Vi fortæller om den fortabte søn, om de ti brudejomfruer og peger dermed bort fra os selv og hen på Kristus, som den, der er vejen, sandheden og livet.

Vi fortæller om Gud, der med åbne arme venter på os, kommer os i møde og tager imod os, som en far kommer sit barn i møde og tager imod det uden at skele til andet end, at barnet er elsket. Og vi møder en verden, der med korslagte arme finder vort møde med Jesus, vor vej med Mesteren uendelig ligegyldig.

På andre kontinenter bliver kristne mødt med fængsel og tortur. Med forfølgelse. Men somme tider også med åbne sind og søgende hjerter. Virkeligheder i den fjerne og nære verden. Virkeligheder, Jesus advarede sine 12 venner om og sagde til dem: ”Og det skal de gøre, udelukke jer af synagoger og slå jer ihjel, fordi de hverken har kendt Faderen eller mig”. For det handler også om at kende. At genkende Gud i Jesus. At kende Gud på travet, så at sige. Om der er kærlighed i

travet eller kun fordømmelse og dom. Det er også Talsmandens opgave: At vidne sådan om Jesus, at man i det vidnesbyrd kan genkende Gud i ham. Kende Gud i Jesus.

Det er også vor opgave. At gøre Gud kendt i verden, så mennesker i mødet med Jesus ser Gud. Så de ser, hører og mærker, at Guds finger rører ved dem, i barnets dåb, i korstegnelsen i rummet, når velsignelsen lyses. I brødet og vinen, i lovsangen vi synger. I bekendelsen og prædikenen, hvor vi ihukommer Guds fortælling fra begyndelsen og til fuldendelsen, den kun Gud er Herre over. Vi skal vidne om sandheden, sådan som Talsmanden vidner om den for os. Vi skal vidne om Jesu liv og gerning. For sandheden er ikke påstande, vi kan slynge ud og dermed rydde al tvivl af vejen. Nej, sandheden er vidnesbyrdet om det, Jesus sagde og gjorde. At kunne lukke det op, så mennesker kan se og mærke, at Jesus er Gud, det er at vidne om sandheden.

Det er ikke at have de rigtige meninger og styr på alle kristne dogmer, nej, det er snarere det liv, vi lever. At det liv vi lever med os selv og hinanden, at det bærer vidne om Jesu liv og gerning.

Sandhedens ånd er derfor et ord, der taler fra hjerte til hjerte. Hjertelig tale. Ord der skaber mening for os, der forandrer verden for os. Ord der styrker det indre menneske i os, som gør os trygge, trods alt hvad der sker. Ord, der kalder os til engagement og ud af al ligegyldighed. Ord, der viser os bort fra os selv og hen til Gud i mødet med vor næste.

Jesus sender os, ikke til hinanden, men til verden. Vi mødes hver uge i kirken for at

ihukomme, hvilket budskab vi er sendt med. For at styrke det indre menneske gennem ord, bøn og lovsang.

Og så sendes vi ud til verden. Ikke for at kalde verden hjem, men for at kalde den til bords. Til højebords i Jesu navn. Stedet hvor vi alle er lige. Lige meget synder som tilgivet. Lige meget forræder som discipel. Vi udsendes til verden, ikke på en udflugt, men på en opgave. En opgave om at minde verden om Guds historie med verden.

Den historie begynder ved begyndelsen. Begyndelsen er, ifølge Jesus, hans opstandelse. Det er gennem Jesu opstandelse, vi kan begynde at forstå vor verden og vor historie som frelst og befriet. Det er i lyset af Jesu opstandelse, vi rigtig får greb om, hvorfor Gud skabte verden og holdt fast i verden, selv om verden vendte Gud ryggen. Det begynder med Jesu opstandelse.

Det gør det også for os. Troen på Kristus som Guds søn begynder ved Jesu opstandelse. Alt det han sagde og gjorde får farve og lys fra hans opstandelse fra de døde.

Det er det, vi skal vidne om, sådan at verden kan kende Gud, som den der har magt over døden. Sådan at vi kan sætte fokus på livet og glæden med hinanden og Gud. Amen.

Torill Kristensen
Skjern

Salmer:
722, 401, 683, 281, 308